

ΘΕΑΤΡΟΝ

Δραματοποίησις τοῦ Μπετόβεν

Η θεατρικὴ βιομηχανία εἰς τὴν Γαλλίαν ἔφθασε πλέον εἰς τὸ κατακόρυφον. Ἐκμεταλλευθεῖσα ὅλας τὰς ιστορικὰς μορφάς, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, δὲν ἔσταμάτησεν ἕως ἐκεῖ. Ἡ μεγάλη τραγικὴ μορφὴ τοῦ Μπετόβεν, ἡ ὅποια δλονὲν βαθύτερα ἀποτυπώνεται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου, τόσον ὥστε νὰ καταντᾶ ἡ λατρεία τῆς μία θρησκεία, ἔχρησίμευσεν ὡς βάθρον διὰ νὰ ἀνυψωθῇ ἐνας νέος ποιητὴς εἰς τὰ μάτια κοινοῦ διψασμένου διὰ συγκινήσεις ἔστω καὶ ἀμφιβόλου αἰσθητικῆς. Καὶ δ. τύπος, μίσθιρνος ἢ παχύδερμος, συνεχίζει τὴν ἡχὴν τῶν χειροκροτημάτων ποὺ ἐπακολουθοῦν κάθε ἀνόητον ὁμοιοκαταληξίαν, τὴν ὅποιαν τοποθετεῖ εἰς τὸ στόμα τοῦ Μεγάλου Ἀπλοῦ ὁ Γάλλος ποιητὴς Renvé Fanchois.

Εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμη εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ μερικοὶ ποὺ βλέπουν καὶ ποὺ ξεύρουν νὰ ἀκούουν καὶ νὰ φωνάζουν. Ὁ «Mercure de France» ἐπιτίθεται δριμύτατα κατὰ τῆς βιομηχανίας αὐτῆς, τὴν ὅποιαν καθόλου δὲν δικαιολογεῖ ἡ ἐπιτυχία. Ὁ «Μπετόβεν» εἶνε μία ἀνιαρὰ βιογραφία ἀπὸ σκηνῆς, γραμμένη μὲ δομοιοκαταληξίας ἐξεζητημένας. Τὰ πρόσωπα ποὺ παρουσιάζονται εἰς τὴν σκηνὴν εἶνε τόσον ὀλίγον ἀνθρώπινα, ὅπως λ. χ. ἡ Μπεττίνα ἢ ἡ Τζουλιέττα, ὥστε ἀπορεῖ κανεὶς πῶς εἰμποροῦν νὰ συγκινήσουν κάν. Μόνον ἡ θαυμασία ἐκτέλεσις μερικῶν ἐκ τῶν συνθέσεων τοῦ Μπετόβεν, εἰς σημεῖα διάφορα τοῦ δράματος, ἀσυγχώ-

ρητον και ἀνίερον τέχνασμα διὰ τὴν συναρπαγὴν τοῦ
κοινοῦ, ἥμπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ κάπως μίαν τοιαύ-
την ἐπιτυχίαν ἐνὸς ἀπολύτως ἀποτυχημένου, ὑπὸ καλ-
λιτεχνικὴν ἔποψιν, ἔργου. Θ.